

ХВАЛОСПЕВ НАШЕГ ЈЕЗИКА

Запис о Миодрагу Павловићу

Достојанство савремене српске поезије још увек се одржава на учинку оног њеног нараштаја у чијем је прочељу Миодраг Павловић. Данас, када непаметни или бешчасни (а свакако прегласни) многа одавно решена питања подмећу као нерешена или погрешно решена, присуство живог књижевног монумента попут Павловићевог опсежног укупног дела, које се у последње две године приновило двема песничким и књигом прозе, делује усмеравајуће, као и више него охрабрујуће.

Песник трагалац за традицијским континуитетима и матрицама на којима почива егзистенција и даље истрајава у тој потрази, коју допуњује новим рефлексивним наносима, суочава са актуелним стварносним изазовима. Појединац који се оглашава из Павловићеве поезије свестан је и дубина и никада до краја решиве драме свога живота, макар тај живот био тренутно сведен на камерну, урбану свакидашњицу, споља мирних токова. Тековине културе испитивачким погледом разлаже, ма којем простору припадале, ради потпунијих увида и посведочења оних *ствари основних* садржаних у творачком напору и осмишљењу људског времена.

Али, ма куда умно кретао, код песника као што је Миодраг Павловић *своје* се зна. И своје је своје. Ко се туђи од својега биће туђ свему, ничему и никоме неће припадати. Потреба да се осети припадним контексту обухватнијем од личног живота у сржи је песниковог духовног напора. Тако ће и бити мотивисан повратак у наше *бесовске вртлоге* 1999. године: „Зашто се враћам“, пита се писац док се одазива хумкама ближњих, „Нисам могао да пружим заштиту ни живима, ни мртвима, ако би то затражили. Вратио сам се просто да у часовима великог искушења будем са њима.“ Прва и последња, прста и јасна питања дођу по своје након свих суптилних и завојитих тема, која се тичу и појединца и заједнице чија је он својевољна честица. „Да ли то хоће огањ / да нам нешто каже“, каже се у песми потакнутој недавним пожаром у Хиландару, под насловом „Огњено царевање“ у књизи *Рајске изреке*.

У поезији и другим књижевним облицима у које се ауторски упуштао Миодраг Павловић читава се несагледива прошлост сабира, пребира и превире у бићу онога који пева. Песма долази до молитве на исходу једног умносрдачног делања за рачун сазнавања и опстанка. Другим речима, молитвеност је вршна тачка Павловићевог песничког раста и гонетања. Да би се дошло до такве, неизбежне позиције онога који свој заметни дијалог са Апсолутом напокон преводи у молење, потребно је било испевати и претрести у духу толике изазове и искушења које постојање, својим заплетима и замршеностима, поставља.

„Хвалоспев теби нашег језика је дуг“, бележи с поуздањем Павловић у песми-запису „Ново слогомерје“, „Хвалимо Те и када не пружаш руку до нашег бродоломног сплава. По оном што радимо, види се шта смо.“ У том дугом хвалоспеву нашег језика ономе који је, како пева Његош, „творителном зањат поезијом“, Миодраг Павловић је приододао доволно хвале вредних приноса. А по ономе што је радио и ради, види се и чији је високи песнички потомак и колико му је било стало да то буде.

Драган Хамовић